

Republica Centrală
Răspunde
Ministerul de Devă

Știința tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5881

6 PAGINI — 30 BANI

MIERCURI 17 APRILIE 1968

SENSUL EDUCATIV AL PROIECTULUI DE COD PENAL

ION CONSTANT MANOLIU
vicepreședinte al Tribunalului Suprem

Una dintre instituțiile importante ale dreptului penal socialist, reglementată prin proiect, este înlocuirea răspunderii penale (art 90-98). Aceasta are la bază faptul că în societatea noastră, caracterizată prin dezvoltarea conștiinței socialiste a membrilor ei — ca urmare a transformărilor revoluționare care au avut loc — sint create condițiile pentru a lupta cu deplin succes împotriva unor încălcări ale legii, prin acțiunea exercitată de către opinia publică asupra fapturilor, prin măsuri educative sau prin sancțiuni cu caracter administrativ.

celui luat pe garanție, iar acesta trebuie să aibă o bună conduită, să dea dovadă de siguranță la locul de muncă și să respecte măsurile pe care le-a luat organizația în vederea reeducării sale. Dacă în timpul termenului de încredințare cel luat pe garanție nu dă dovadă de îndreptare, organizația renunță la luarea pe garanție, situație în care se reia procesul penal în vederea aplicării pedepsei prevăzute de legea penală. Această situație are loc dacă în timpul termenului de un an, cel luat pe garanție săvârșește o nouă infracțiune.

(Continuare în pag. a 1V-A)

Cu priceperea și entuziasmul celor 19 ani, sudorul Gheorghe Rus își aduce contribuția la ridicarea imensului zvor de lumină de la Porțile de Fier

Foto: O. PLECAN

Primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a directorului ziarului „Le Monde” Hubert Beuve-Méry

Marți după amiază, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, a primit pe directorul ziarului „Le Monde”, Hubert Beuve-Méry. Cu acest prilej a avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

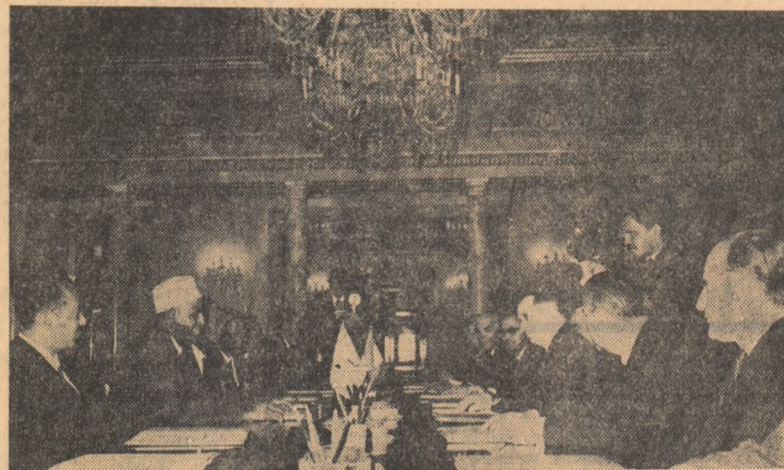
Primirea de către tovarășul Ion Gheorghe Maurer a primarului orașului Viena

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit marți după-amiază pe Bruno Marek, primarul orașului Viena, care nu vizitează țara la invitația Comitetului executiv al Consiliului popular al municipiului București.

La întrevedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au luat parte Dumitru Popa, primarul general al Capitalei, și Ion Cosma, prim-vicepreședinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al municipiului București.

(Agerpres)

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII SOMALIA ÎN ȚARA NOASTRĂ

In timpul conorbirilor

Foto: AGERPRES

INCEPEREA CONVORBIRILOR

La Palatul Consiliului de Stat au avut loc, marți dimineața, convorbiri oficiale între președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Somalia, dr. Abdurashid Ali Shermarke.

La convorbiri au participat: din partea română — Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, Ștefan Peterfi, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, Bujor Almasan, ministrul minelor, Gheorghe Ciocară, ministrul comerțului exterior, Mihai Marinescu, ministrul Industriei construcțiilor de mașini, Aurel Vijoli, ministrul finanțelor, George Măcovescu, prim-adjunct al minis-

trului afacerilor externe, directorul din M.A.E.

Din partea somaleză — Abdilahi Gireh Dualeh, ministrul de finanțe, Mohamed Ali Daar, ministrul industriei și comerțului, Ismail Dualeh Warsama, ministrul resurselor naționale, Ahmed Haji Dualeh, ambasadorul Somaliei la Cairo, dr. Nicolino Mohamed, șeful de cabinet al președintelui Republicii, Ahmed Botan Dakar, director general la Ministerul planificării, dr. Șerif Mohamed Eidiarus, directorul Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

Într-un spirit de cordialitate și înțelegere reciprocă au fost discutate probleme privind dezvoltarea și întărirea relațiilor multilaterale dintre România și

Somalia și s-a făcut un schimb de vederi în principalele probleme internaționale de interes comun.

După convorbiri, președintele Consiliului de Stat a înmănat președintelui Somaliei Ordinul „Steaua Republicii Socialiste România clasa I”. Președintele Somaliei a înmănat președintelui Consiliului de Stat Ordinul „Cavaler al Stelei Somaliei cu marele cordon”.

Cei doi președinți au subliniat că aceste distincții simbolizează respectul și prețuirea pe care popoarele română și somalez le nutresc unul față de celălalt și dorința comună pentru întărirea continuă a legăturilor prietenești dintre cele două țări.

DEJUN OFERIT DE PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și soția, au oferit marți un dejun în saloanele Palatului Consiliului de Stat, în onoarea președintelui Republicii Somalia, dr. Abdurashid Ali Shermarke, și a soției sale.

La parte Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, cu soția, vicepreședinți ai Consiliului de Stat, Marii Adunări Naționale și Consiliului de Miniștri,

membrii ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale.

Au participat, de asemenea, persoanele oficiale somaleză. S-au întonat imnurile de stat ale celor două țări.

Dineul s-a desfășurat într-o atmosferă cordială. Adresându-se oaspeților, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a spus: Vă rog să-mi permiteți ca, în numele Consiliului de Stat și al poporului român, să vă adresez

un cordial salut de bun venit în Republica Socialistă România și să exprim deosebită noastră plăcere de a ne întâlni cu dumneavoastră, oaspeți dragi ai pămintului românesc.

Cu toată distanța ce desparte România și Somalia, cele două popoare nutresc sentimente reciproce de stimă și prețuire, născute și dezvoltate în continuare, pe planuri multiple, legăturile dintre ele. În cursul șederii dumne-

(Continuare în pag. a 1V-A)

RECEPȚIE ÎN ONOAREA OASPEȚILOR SOMALEZI

Scara, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, împreună cu soția au oferit o recepție în saloanele Palatului Consiliului de Stat, în onoarea președintelui Republicii Somalia, dr. Abdurashid Ali Shermarke, și a soției sale.

Emil Bodnaraș, Alexandru Drăghici, Ilie Verdeț, președintele și vicepreședinții ai Marii Adunări Naționale, vicepreședinți ai Consiliului de Stat și ai Consiliului de Miniștri, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale, generali și ofițeri superiori, oameni de știință și cultură.

persoanele oficiale somaleză, precum și șefii ai misiunilor diplomatice și alți membri ai corpului diplomatic acreditați la București.

Au fost întonate imnurile de stat ale celor două țări. Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă de cordialitate.

(Agerpres)

FREAMĂȚUL DOBROGEI

GHEORGHE ACHIȚEI

Neajunsul cuvintelor constă în aceea că ele nu pot exprima niciodată totul. Dincolo de conținutul lor mai rămâne vesnic ceva de spus. Sint acele trăiri unice, acele experiențe afective ale fiecăruia în contactul cu lumea, care nu pot fi instituționalizate, care rămân exclusiv personale. Oamenii au simțit nevoia de muzică, oamenii au simțit nevoia de poezie, oamenii au simțit nevoia de artă pentru a comunica dincolo de cuvinte, pentru a comunica și printr-un alt limbaj decât cel vorbit, pentru a comunica prin lucruri, pentru a comunica prin gesturi, pentru a comunica prin indicarea situațiilor lor în realitate. Fenomenul uman prezintă această particularitate extraordinară de a comunica prin el însuși. Tot ce-i uman vorbește. Tot ce-i uman are un sens, are o semnificație. Tot ce-i uman se cere înțeles, descifrat, decantat. Dincolo de cuvinte, funcționează „limbajul atecelor”. Vorbirea, ca act, își are semnificația ei. Tăcerea ca act își are semnificația ei. Acțiunea ca act își are semnificația ei. Frumusețea posedă un sens. Bucuria posedă un sens. Munca posedă un sens. Odișna posedă un sens. Ce nu poate fi oare semnificativ pe pământul nostru? Ce rămâne oare în afara sensurilor? Ce nu aderă oare la modul uman de a comunica? Există în limba română un

cuvânt frecvent întrebuințat de poezi, care se numește „freamăt”, sugerând, desigur destul de vag, unul din aspectele cele mai caracteristice ale condiției noastre: devenirea lucrurilor, prefăcerea prezentului, dinamica realității. Freamătul presunune, mai întâi, o situație de neliniște creatoare a individului în fața realității: momentul de pregătire pentru viațoarele înfăptuiri. Freamătul mai presupune, apoi preocupare pentru viitor, pentru ulterioara înfăptuire a realității pentru ceea ce va să vină. Freamătul presupune tinerete, înnoire, primăvară a lucrurilor. Freamătul indică, de obicei, fără a-l epuiza conținutul, sentimentul acesta de constituire și reconstituire a tot ce ne înconjoară. Cuvântul freamăt indică, de obicei, fără a-l epuiza conținutul, sentimentul acesta de eternă depășire și auto-depășire umană. Cuvântul freamăt indică, de obicei, ceva din vesnica aspirație omenească spre mai bine, spre mai frumos, spre superior. Cuvântul freamăt indică un „fenomen activ” vast, căruia întodeauna arta și literatura i-au acordat atenție, despre care întodeauna scriitorii și artiștii au încercat

(Continuare în pag. a V-A)

PRACTICI BIROCRATICE ÎN DRUMUL SPRE INTEGRAREA PROFESIONALĂ

Departele de a constitui o simplă formulă fără acoperire, expresia „omul potrivit la locul potrivit” corespunde necesității profunde ca individul să fie încadrat în sfera producției materiale sau spirituale conform pregătirii sale, rezultatele activității lui fiind în mod hotărâtor determinate de gradul de identitate existent pe acest plan. În cazul tinerului, asigurarea repartizării într-o muncă în măsură să-i solicite intens toată cunoștințele profesionale dobândite se impune cu atât mai mult cu cât el se află la vîrsta cînd își formează și începe să-și formeze propria personalitate, proces caracterizat de multiple frământări în care linia de siguranță, certitudinea, o constituie, indubitabil, exercitarea profesiei așese. Referindu-ne la o categorie anume de tineri, absolvenții școlii profesionale, dezideratul amintit este întruchipat — condiție importantă pentru verticula dezvoltării lui ulterioare — de angajarea în producție la acele secții sau sectoare pentru care calificarea îi recomandă.

GH. GHIDRIGAN

(Continuare în pag. a V-A)

ÎN PAGINILE 3 ȘI 4
PRELUDIU
SUPLIMENT CULTURAL-
ȘTIINȚIFIC PENTRU ELEVI

PROBLEME ALE ARTEI PLASTICE ACTUALE

Primăvara în Delta
Foto: C. DARIE

„CRED ÎN ACEASTĂ TÎNĂRĂ GENERĂȚIE”

„Problemele de limbaj artistic nu sint, așa cum se grăbesc unii să le eticheteze uneori exclusivist, preocupări de formă, sau formale dacă vreți. Fără a adînci afirmația vreau să spun că ele se condiționează reciproc cu sentimentul, ideea dominantă a unei opere și că la urma urmelor, fără limbaj nu poate exista artă. Nu putem numi artă un vîlmășag amorf, fără chip de intenții și trăiri, fie ele și geniale. Din lecturarea, oricît de rapidă a unei istorii de arte, îți impune, între altele, lupta continuă a artistului cu propriul său meșteșug, cu stăruirea lui perpetuă pentru a corespunde așteptărilor sale cît și înțelegerii societății (înțelegînd prin aceasta spiritul unei epoci). Și de aci necesitatea îmbogățirii lui, a nuan-

țării lui, poate mai bine-zis a sincronizării lui cu viziunea unei epoci. Incontestabil, cu meșteșug, cu un remarcabil meșteșug, au lucrat toți marii maeștrii ai picturii, care singuri fac uneori fața unui se-

Interviul nostru
cu
AL. CIUCURENCU

col. A relua problemele lor plastice e imposibil, atît datorită respingerii (frenet, organice) a unui fenomen de calchiere, de „împrumut”, cît și datorită imposibilității de a exprima stări noi, complexe,

alerte, cu același cod plastic, fix, imuabil”. S-a vorbit despre o revoluție în limbajul artistic pe care epoca contemporană, incluzînd aici și începutul secolului nostru, a adus-o în raport cu toată evoluția artei. Se poate vorbi despre ea ca despre un moment pregnant marcat, de referință?

— Din foarte multe puncte de vedere, hotărît că da. Cel mai de seamă cîștig este pe linia specificității plastice. Debarasarea, dacă vreți, de tot ce mai putea să însemne un efect literar, strict narativ. Organizarea riguroasă a dreptunghiului pînzel, din punct de

CORNEL RADU
CONSTANTINESCU
(Continuare în pag. a II-a)

Scrisori către tînărul care-și alege profesia (III)

Astru a da un exemplu asupra telului cum cercetarea științifică pare în tehnica actuală, vom citi un caz expus de curînd într-o conferință la Institutul matematic de către matematicianul sovietic Savin.

MESERIA DE CERCETĂTOR

Acad. Grigore C. Moisil

mecanice ale metalelor sînt foarte rigurose definite dar aceste materiale sînt mult mai scumpe. A fost nevoie să se creeze o teorie a fenomenelor. Această teorie este o teorie matematică și ea a fost creată de matematicieni. Dar această teorie trebuie să se potrivească unor fenomene reale și ca atare ca experimentatorii să experimenteze pentru a verifica valabilitatea teoriei.

TEATRE

Miercuri 17 aprilie 1968
Opera Română — Oedip — ora 19,30; Opereta — Singe vienez — ora 19,30; Teatrul Național sala Comedia — Heidelbergul de altădată — ora 19,30; Sala Studio — Topaze ora 19,30; Teatrul „Atelier 212” din Belgrad în sala Teatrului de Comedie — Cine se teme de Virginia Woolf — ora 19,30; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” sala Schitu Măgureanu — Macheth — ora 20; Teatrul Mic — Doi pe un balansoar — ora 20; Teatrul „C. I. Nottara” sala Magheru — Lovitura — ora 19,30; Sala Studio — Femei singure — ora 20; Teatrul „Barbu Delavrancea” — Hora Domnițelor — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă” — Nădrăvăniile lui Făcălaș — ora 19,30; Teatrul „Tîndărică” sala din Calea Victoriei — Ileana Sinziانا — ora 17; Sala din strada Academiei — Vrajito- rii din Oz — ora 17.

TELEVIZIUNE
17 APRILIE 1968
● 14,15 Rugby: Steaua — Dukla Praga.
● 16,00 Fotbal: Steaua — Progresul București. Transmisiune de la Stadionul Republicii.
● 18,15 Telectronica economică.
● 19,00 Alma-Mater — emisiune pentru studenți.
● 20,00 Transfocator.
● 20,45 Avanzpremiera.
● 21,00 Telectronica: „Antonio Adverso”.

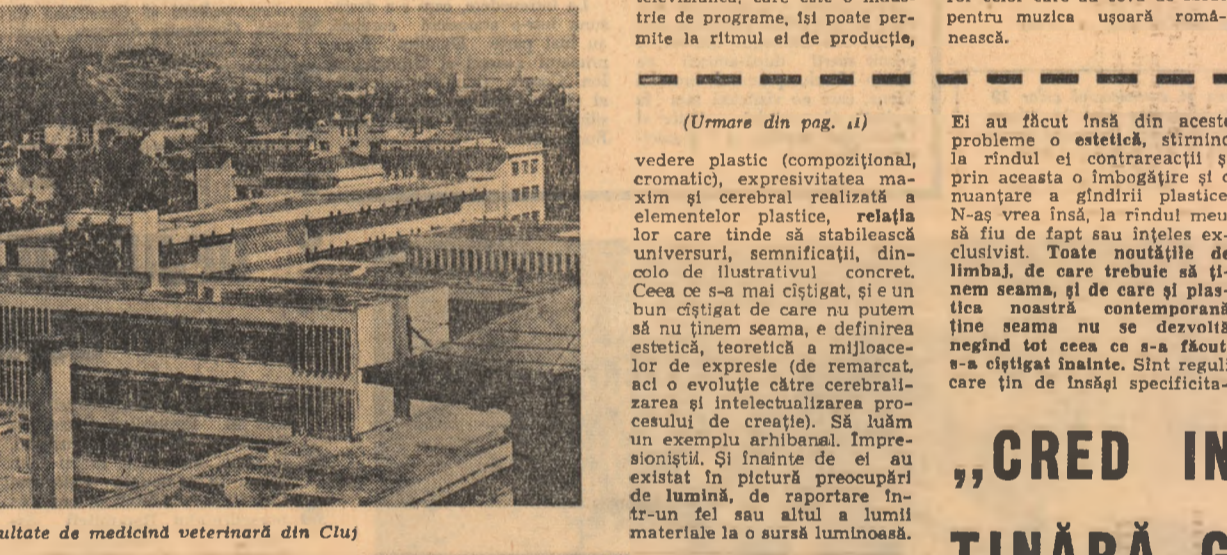
HARALAMB ZINCĂ
OCHI doctorului KING
ROMAN
REZUMAT
Mihai Miroiu, vameș în portul Constanța, sosește în București pentru a-și petrece concediul. Se instalează în casa mîniei sale, Eurofron Bănescu. Întîmpîntor, i se oferă prietelui de a o cunoaște pe Virginia Munteanu — funcționară la Direcția vînturii a Băncii Naționale — de care se îndrăgosteste. Între una din zile, Mihai Miroiu dispăre în chip misterios. Casul i se încredințează tînrului căpitan de miliție, Liviu Roman. După primele cercetări, moartea Eurofron Bănescu, pe cît de subtilă pe aită de misterioasă, complicități bruce slăbia.

SĂ INSTIȚIUM „OBSTACOLE” ÎN CURSA SPRE MICROFON

Prefer să muncesc pentru muzica ușoară; dar îată-mă scriind și eu. De cîteva săptămîni numerose condeie fac vizite în „sădăna” compozitorilor, în „sădăna” textierilor și chiar în „sădăna” interpretorilor noștri de muzică ușoară. De fapt ce nu ne-a plăcut la Brașov? Nu ne-a plăcut „garnitura de muzică ușoară în aparținuta rudimentară (menționez că mandatul meu oficial a fost exclusiv de regizor al transmisiunilor). De unde decalajul de calitate între soliștii noștri și interpretii străini? El provine nediscutabil din diferența de seriozitate, cultură, efort, pasiunea cu care-și abordează meseria.

ÎNTREBĂRI ÎN ALIPIERUL MUZICII USOARE

o teribilă poftă de a nu muncii. Și mă ai așa și de acord să repeți puțin ceea care, invitați fiind să definiască ideea versurilor unui cîntec, nu confundă ideea cu subiectul. Nu-i mai puțin adevărat că și cel, cel, cel, dispus să muncescă mai serios, n-au avut întotdeauna materia primă, cîntecul care să-l seducă, să-l solcite și să-l ridice grave probleme de interpretare, insolubile fără un studiu individual serios. De „teama” publicului, an de-a rîndul mulți compozitori și tot atîția textieri au ocolit cîntecul elevat. Și îată că această „frica” a fost ridiculizată la Brașov de un public care „și-a deschis mîile în fața cîntecului nobil, muzicii poetice și filozofice, melodurilor care ocoleau leptele debile ale plagiatului. Depresant este că și soliștii noștri (a se observa că aici nu mai folosesc formula „unul în fug de muzica ușoară cu „probleme”.

Noua facultate de medicină veterinară din Cluj

CINEMATOGRAFE

LEUL AFRICAN rulează la Unirea orele 15,30; 18; 20,30, Lira orele 10; 18; 20,30. POST-SEZON rulează la Drumul Sării orele 15; 17,30; 21; duminică ora 11. DOCTORUL AUMĂDOARE rulează la Cotroceni orele 15,30; 18; 20,30. MUZICANTUL rulează la Voiești orele 10; 12; 14; 16,15; 18,30; 20,45. HOCUS-POCUS rulează la Dolina orele 9; 10,30; 12; 13,30; 16; 18,15; 20,30; Bucureji orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21. RAPRIA FECIOARELOR rulează la Grivita orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30; Giulești orele 10; 15,30; 18; 20,30. INTOARCE-TE I rulează la Intrîntarea între po- porele 16; 18,15; 20,30. CAPĂNĂ rulează la Buzesti orele 15,30; 18; 20,30.

bărbat... S-a luat după el, l-a ajuns din urmă. S-au oprit amîndoi să stea de vorbă. Apoi domnul acela l-a dat un plic. Neputul tînr Bănescu a citit scrisoarea... Apoi au pornit împreună. — În ce direcție? Tot spre Dudași? — Nu... S-au întors și au luat-o pe Parfumului, spre Statul popular în sus, în direcția străzii Gheneadze Petrescu... — Și n-ai văzut nici o mașină? — Nu... Trebuie? Într-o bălău, privind-l pe Roman cu niște ochi mari, plini de nevinovăție copilărească. Oțărul îl liniștia măturîndu-l că într-adevăr, ceea ce văzuse el de la fereastră era foarte... foarte important. În sine așa însă îl supăra gîndul că supozițiile sale cu privire la așa-zisa „răpire” a lui Miroiu dăduseră faliment.

SEMNAL

IN EDITURA POLITICĂ A APĂRUT; AMINTIRI DESPRE ANII DE ȘCOALA

Amintiri despre anii de școală

Lucrarea cuprinde amintiri din anii de școală ale unor valoroși reprezentanți ai științei, artei și culturii noastre. În paginile lucrării, autorii descriu drumul lor către cristalizarea pasiunilor în anii de școală, marile îndemnuri ale neașteptării lor profesori de a se săduri unor idealuri înalte, forța pe care o reprezintă prietenii bine aleși, neuitatele eseuri de frământări și căutări de răspunsuri în fața problemelor vechii, bucuriile primelor „mari” descoperiri.

Prezenta ediție revăzută și completată, cuprinde și însemnările ale talentatului om de știință și inventator Henri Coandă. Atractivă prin conținutul și forma ei, bogată în învățămintele, lucrarea oferă adolescenților cît și educatorilor lor, eveneri de înaltă valoare instructivă și literară, motive în plus pentru a o recomanda tînrilor noștri cititori.

Amintiri despre anii de școală

Ediția a III-a 240 pagini — 6 lei

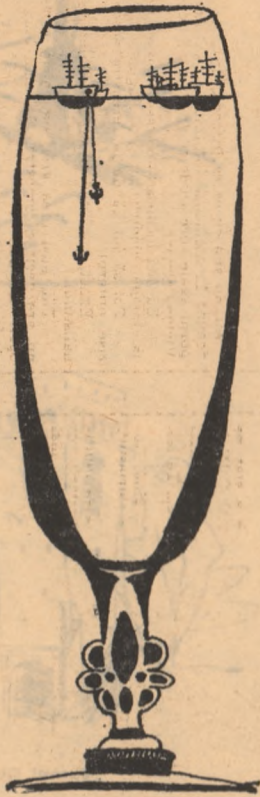
în bibliotecă a apărut „CAMILLE FLAMMARION” de HILLAIRE CUNY

Flammarion a fost unul dintre puținii astronomi moderni care a coborît pe pămînt știința cercurilor. Intraea lui viață a luptat pentru a face cunoscut marelui public lumea stelară, într-o limbă extrem de plăcută, curioasă, volumul lui Hillaire Cuny, apărut zilele acestea în traducere românească în Editura Științifică, sevăluie chipul acestui patriarh al științei cereului, încrederea și pasiunea sa pentru știință, facînd, totodată, dese și captivante implicății în istoria astronomiei moderne.

„CRED IN ACEASTĂ TINĂRĂ GENERAȚIE”

Eu au făcut însă din aceste probleme o estetică, stîrnind la rîndul ei contrareații și prin aceasta o îmbogățire și o nuanțare a gîndirii plastice. N-asa vrea însă, la rîndul meu, să fie de fapt sau înțeles exclusivist. Toate noțiunile de limbă, de care trebuie să ținem seama, și de care și plastica noastră contemporană nu se dezoasă negînd tot ceea ce s-a făcut, s-a cîștigat înainte. Sînt reguli care țin de însăși specificitatea...

SUBIS

Marca
IURA HALĂNESCU
(Liceul „I. D. Caragiale”,
București“)

Intr-un borcan de sticlă, închis pe cite știu,
Tineam o pietricică, un bob alb-argintiu.
Nervos din fire, bobul lăsat în libertate
Se lua mereu la harță cu lucrurile toate.
Vă spun așa — în treacă — ca un mărunț detaliu,
Că pietricica asta era un bob de kaliu.
Sătul de cit stătuse în sticlă, la odihnă,
Voia — pe cit se pare — să se preumbe-n tihnă.
Dar năvălit la rele de vechiul său defect,
A devenit obraznic cu fiecă obiect.
Întii i-a spus pendulei că bate mult prea tare,
Oglizii că-i murdară și minte din născare,
Chibritelor, că nu sint cu capetele toate
Și florilor, că-s biege și nu prea parfumate!
Văzind că nu primește răspunsul nimănu,
(Căci îl lăsau, știindu-l cum e, în doaga lui),
S-a-nfuriat pe dată, parcă mncase jar.

BOBUL DE KALIU

Și s-a răstît cu țifnă la apa din pahar :
— E rușinos, îi spuse, să fii otita doară !
— Adică, ce sint ?
— Cum „ce” ? Vezi bine, apă... chioară !
— Îți zic acum una, cum n-ai mai auzit !
— Mă rog ! Poftim la mine și zi-o !
— Am venit !
Și într-o clipă, bobul, făcându-și vînt din loc,
Sări-n borcan. Și-n apă luă pe dată loc.
Ultase, pasă-mi-te, sau nu știa, depinde,
Că-n apă, un grăunte de kaliu se aprinde.
Încît nu mai rămîne din dînsul nici un pic :
Nici scrum și nici făciune ! Mă rog nimic, nimic !
Și dacă știți vreunul trufaș și arțăgos,
Aduceți-l aminte de kaliul cel țifnos.

FLORENTIN PETRESCU
(Liceul „Aurel Vlaicu“)

DE SPUS CÎND SE ÎNTUNECĂ

Mă inchin ca o pădure
Cerurilor tale pure
Și le-aștept să-mi taie iară
Vale dulce și amară,
S-o cutreier mult și bine
Cu brădetul strins în mine,
Să mă prind de colții stîncii
Risipind în iarbă pruncii,
Pruncii mei curați și-nați,
Ne-ncepuți și negătați...

GABRIELA NICOLAU
(Liceul „Ion Neculce”,
București)

(Urmare din pag. 1)

lor. În toate liceele ieșene se deslășoară laborios și tăcut, (uneori prea tăcut), actul mirabil al creației literare. Sub ochii noștri s-a zămislit o nouă revistă școlară, „Corolar”, a liceului nr. 3 „C. Negruzzi”, liceu care-și va sărbători în curînd trei pătrimi de veac de la înființare. Tinerele gaze — insoțitori fideli și plini de afecțiune ai tuturor itinerariilor noastre ieșene — ne-au oferit caiete de versuri și proză. Izvoarele subterane ale scrisului glgic așadar și în letopisețele adolescente. Dar ele rămân închise în dulapurile cercurilor literare. De ce oare ? Misterul ni l-a dezlegat o masă rotundă cu citeva din cele mai reprezentative talente din rîndul elevilor. Iașul are citeva licee cu o veche și bine consolidată tradiție. Toți elevii, deci și poezii, trebuie să lucreze pentru sporirea prestigiului școlii și sint păziți cu strînicie de legitima mindrie a dascăliilor lor. Or, un cenaclu municipal care să intrinească talentele de vîrf din școli ar însemna o centrifugare a valorilor, o văduvire (după părerea noastră) a școlilor, de „viorile prime”. Exemplul bucureștean al

unui cenaclu selectiv care, departe de a slăbi activitatea cenaclurilor din școli, o improspătează și-i sporoste calitatea, pare a fi convins și pe ieșeni. Unui cenaclu central i se pot acorda, ținînd seama de nivelul său superior, posibilități materiale mai largi de manifestare (publicații, excursii etc). În același

BUCUREȘTENII LA IAȘI

timp, în ambianța sa se pot forma și afirma mult mai ușor talentele.
Am fost nespuse de bucuroși constatînd că și reprezentanții comitetelor județean și municipal Iași, ale U.T.C., acceptă această idee și vor s-o materializeze cit de curînd în cadrul Casei tineretului, un lăcaș de cultură care, prin eleganța lui, ar stîrni invidia oricui.
Am plecat de la Iași, cu toată Moldova în inimă. Și

abia așteptăm să-l descifrăm pulsul și să-l transpunem pe hîrtie. Dar ce e mai important este cimentarea legăturii sufletesti cu elevii ieșeni, sentimentul solidarității în creație, miștile care s-au înțeles perfect în înălțarea aceleiași flămuri spre cerul poeziei adevărate.

Înainte de încheierea acestor rînduri, poștașul mi-a adus o scrisoare de la Iași, datată 6 aprilie. Să mă ierți, dragă Zvetlana Nedelcu, dacă îți voi transcrie citeva linii : „Plecarea dumneavoastră din Iași a generat adevărate nostalgii : să știți, vizita a fost prea scurtă și acum vă ducem dorul... Am impresia că „Săgetătorul” a stîrnit foarte mult interes și se vorbește tot mai insistent de înființarea unui cenaclu asemănător la Iași”.
Sîntem convinși că nu e vorba de simple zvonuri — și vă urăm succes ! Fie ca acest număr al „Preludiului”, închinat plaiurilor moldovene, să vă dovedească încă o dată dragostea noastră.

Prof. TUDOR OPRIS

EZITĂRI

Mă tem să ridic brațul...
Poate am să mă lovesc de cer
Și am să ard ca o luminare
Fără să pricep mișcarea febrilă a luminii.
Mă tem să apăs piciorul în lut...
Poate am să pier ca un chibrit
Aprins dintr-o eroare,
Fără să știu că sint
Incandescent de pasivitate.
Mă tem să privesc valurile transparente,
Poate că-n mirajele lor legănătoare
Se-ascund privirile Meduzei.
Mi-ar fi mai ușor să rămîn nemîșcat.

Singur, cu umbra mea precisă,
Ca o statuie mediocră din oțel
Pe care nimeni n-o să încerce
S-o spargă...
Dar atomii din mine scapără
Ca o coamă de cal năzdrăvan
Și-atunci știu că mă nasc,
Murînd în fiecare știință.

MIHAIL MINDRA
(Liceul „George Coșbuc”,
București)

SCRISOARE CĂTRE PRIETENA MEA

(Urmare din pag. 1)

de la apusul soarelui în Copou și pe Sărările, ceva din disciplina și revolta colegilor și profesorilor de la Liceul Internat, ceva din copilăria și adolescența sa ieșeană, plină de bunătațe și de iubire.

Unde sint oare Dănuț, Olguța, Monica, Mircea, Puiu, Rodica ? Să-l căutăm și să-l căutăm nu în paginile cărții, ci pe străzile Iașului, prin casele Iașului, prin grădina Iașului. A trecut mult timp de atunci. Era pe vremea cînd nici un autobuz nu tulbura încă liniștea Păcurarilor, iar elevii din ultimele clase de liceu puteau veni în redacția „Vieții Românești”, alături de dascălii lor. Era pe vremea cînd la „Humpel” fetele citeau din Samain și Paul Bourget, iar prin cuferele elevilor de la „Internat” ajungeau pentru întia oară romanele lui Zola : era pe vremea cînd...

Și acum blocuri turn față-n față cu teiul lui Eminescu, neon și reflectoare în jurul statuii domnitorului Cuza din Piața Unirii, muzică „beat”, Adonis și Cristophe, pe benzile de magnetofon, iar în bibliotecă Camus, Kafka și Marin Sorescu. S-au

schimbat multe în Iașul lui Teodoreanu, al Olguței și al lui Dănuț. Și totuși, noi sîntem Dănuț, Olguța, Monica, Mircea. Noi visăm pe băncile Liceului Internat sau pe aceeași faimoasă stradă Lăpușeanu, de mină cu prietenele noastre. Livezile dinspre Copou și Sărări, Tătărașii plini de verdeață, de găini și de rațe, de scîrțitul roților vagoanelor roz de tramvai, pe care le-au admirat și eroii lui Teodoreanu, au rămas cu toatele la fel. Și pornînd-o așa la Podul Roșu și mergînd pînă hăt departe, la fosta casă a lui Mihail Sadoveanu te simți legat de acele locuri minunate noi și vechi, ești la fel cu Dănuț și Mircea, pătruns de tot ce-ți poate da liniștea și melancolia dealurilor ieșene : blîndețe, înțelepciune, înțelegere. Acesta este tiparul locurilor.

Și mai este ceva. Odată m-am simțit izbit de o asemănare uluitoare. Printre colegele de clasă am văzut-o pe Monica, da, pe Monica, exact așa cum mi-am închipuit-o : frumoasă, plină de noblețe și cu frumusețea ei, melancolică uneori, plină de voce bună alteori. Și am înțeles din nou că noi sîntem Dănuț, Olguța, Mircea și Monica. Sîntem la vîrsta

primelor iubiri, vîrsta primelor visări, vîrsta primelor discuții filozofice cu prietenii. E vîrsta celor dinții idealuri nobile și pline de avînt romantic, vîrsta primelor decepții, vîrsta cînd mama, cu duioșia ei, îți le mai poate alina.

Da, draga mea, m-am înșelat. Dacă, într-adevăr, ai simțit aceeași tulburare, dacă au fost clipe în care ai semănat cu Olguța sau cu Monica, dacă l-ai înțeles pe Dănuț, atunci i-ai înțeles pe prietenii mei. I-ai cunoscut, și porți în tine un Iași în miniatură, vechi, romantic și plin de poezie. Niciodată nu voi regreta adolescența mea ieșeană.

Și să vii la Iași, draga mea, spre a avea dovada spuselor mele. Și dacă, vreodată, vei sta la Iași într-o casuță în Copou, vei simți poate o undă de regret că vîrsta de 16 ani, vîrsta de aur, nu te-a găsit ieșeană.

ANDREI HOISIE
(Liceul „Costache Negruzzi”
fost „Internat”, Iași)

PRELUDIU

Nr.
14

SUPLIMENT CULTURAL-ȘTIINȚIFIC AL „SCINTEII TINERETULUI” PENTRU ELEVI

Bucureștenii la Iași

Vorbem într-un număr precedent al „Preludiului” de necesitatea lărgirii orizontului poetic al condoleților-elevi, de spargerea grunțelor locale în vederea realizării acelei comunicări spirituale pe plan național, necesară profilării viitoarei promoții scriitoricești. Și, pentru a da „tonul” acestei inițiative, membrul conaclului „Săgetătorul” al elevilor bucureșteni și-au mutat pentru câteva zile inima și uneltele poetice în dulcele țîrg al Iașilor, oraș de seacă al culturii românești.

Lezenii s-au dovedit — confirmind tradiția — gazde fermecătoare. Străduința lor de a ne face să ne simțim ca la noi acasă a sporit parcă lumina fragedă de aprilie ce ne-a învăluit în tot timpul popasului în bătrîna capitală a Moldovei.

Rindurile ce urmează nu-și propun să fie o relatare a unei „premiere” turistice, ci o pledoarie pentru cea mai sensibilă formă de cunoaștere, de precuire reciprocă: contactul nemijlocit cu „cei de un condei”, chiar în mediul lor de viață și creație.

Trebuie să recunoaștem că lezenii au un climat cultural cu o puternică individualitate. „Săgetătorii” l-au intuit de-a lungul rutelor prin oraș și în afară de oraș. Între Mircești, mahalaua Țicăului, casa lui

Toplceanu, grădina Copou, există corespondențe tainice, latente comune de atmosferă și ritm vital care explică, dincolo de deosebiri de temperament artistic, acea înclinare a scriitorului moldovean get-basget sau adoptat, către visuale trează și punctate de umor, către refugiu în foisorul muzical al frunzișului sau în răsunetele de buciuri ale istoriei. Fiecare pas prin Iași răspunde unei pagini îndrăgite. La „Treii Ierarhi” — țesătura de piatră a zidurilor amintea poate de rochia de nuntă a nefeicletei Domnița Ruxandra. Centenarul tei din Copou, implorat cu proteze de ciment să nu năruie a-mintirea marelui romantic, își va acutura încă multă vreme zăpada aurie a florilor... Bojdeuca — deși scâpă de proptelele ce-i împiedicau năruirea — este plină de duhul, dar și de tristețea neîntrecutului humuleștean.

Într-o astfel de ambianță ferice — ca să-l parafrazăm pe bardul de la Mircești — unde fiecare piatră trezește un rson, fiecare masă cheamă o umbră, fiecare vară sau iarnă o așternută în cronici de suflet, elevii lezeni se pregătesc să continue drumul înaintașilor

Prof. TUDOR OPRIS

Continuare în pag. a IV-a

Ilustrație la „Note de primăvară” de Tudor Arghezi

VOICHIȚA ȘINDILABU
(Liceul nr. 2, Iași)

CRONICĂ

Te revăd, o, Iași romântic
De acum optzeci de ani,
Cu bătrîna catedrală,
Cu salcîmi și cu castani,
Resfirat pe șapte dealuri,
Româ renăscînd cu anii
Ce-și înscrie vitejia
În inscripții și pisanii,
Cu albastru praful de vise,
Virtejînd prin mahalale.

Unde pe la porți deschise
Se-ncing chefuri și taclale,
Unde Barbu Lăutarul,
Sub ceardacuri boierești,
Plinge veacului amarul
În jelanii bătrînești,
Unde scapără în slăvi
Semnele acestor timpuri
Ca lumina unor nave
Pribebind prin anotimpuri,
Unde-nfiorat și nou
Viers s-a prins de suflet,
teafăr,
Și sub teiul din Copou
Mi s-a prefăcut luceafăr...

ANCA DUCA
(Liceul nr. 4 Iași)

COTNARI

Lumină din lumina acelor ce sînt
Îngrijitori de datini și viță strămoșească,
Putere din puterea acestui vechi pămînt
Atît de darnic celor ce știu să-l îngrijească.
Licoare dăruită, din timp uitat de zei,
Ființelor asemeni la trup și chip cu ei,
Simbol al bărbăției și-al singelui fierbinte,
Frăține cu păcatul și văr cu cele sfinte,

E elixirul care aprinde-n vine foc,
E leacul cel mai sigur al viselor pierdute,
E fata care n-a vrut în parc să te sărute...
Uitare, poezie — sînt toate la un loc,
E un poem în sticlă, în fine :
Hai noroc !

DAN GILCEAVĂ
(Liceul „J. L. Caragiale”, București)

SCRISOARE CĂTRE PRIETENA MEA

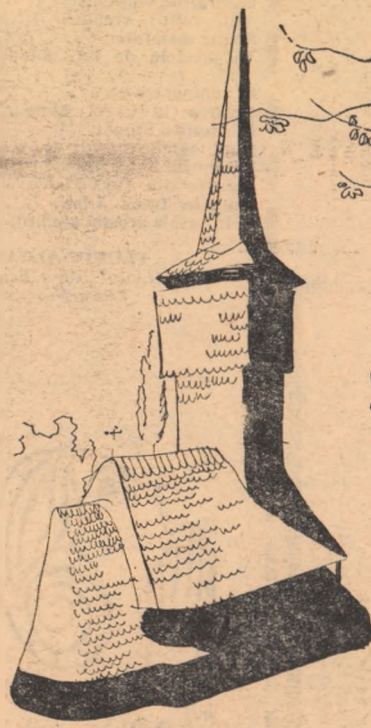
Mi-ai spus în seara aceea că am putea fi atît de prieteni încît o dată și o dată să te muți la Iași. Ți-am explicat că tu, bucureșteancă plină de frumătatea străzilor și de ritmul intens în care trăiesc toți cei de la voi, nu vei putea, îți va fi poate imposibil să te adaptezi mediului nostru atît de pașnic și de liniștit, să-l înțelegi și să-l iubești. De fapt nici nu-l cunoști, nu ai respirat încă parfumul telor din Tătărași și nici nu ai gustat strugurii dulci de la Bucium. N-ai văzut-o niciodată pe prietena mea I., de care ți-am scris uneori, atît de leșeancă, atît de moldoveancă în frumusețea ei blondă și vorba-i calmă și totuși plină de pasiune. Da, draga mea, încă nu cunoști locul unde zici că și tu ai vrea să trăiești, nu-l cunoști pe acela care ți-ar putea fi vecin și prieten. Sau, poate? Mi-aduc aminte că mi-ai vorbit odată de Olga, de Monica, de Dănuț și de Mircea. De Medeleni, de Iași, de strada Popa Nan și Pitar Mos, mi-ai vorbit de mirajul

purității camenilor, de frumusețea sentimentelor lor.

Nu, draga mea, iartă-mă, m-am înșelat. Un scriitor, un om ca noi toți a dăruit semenilor săi, o dată cu filele umplute de scrisul său puțin aplecat, o lume nouă, mai frumoasă, cu totul altfel și totuși aceeași cu cea obișnuită, în care trăim și noi. Și prin el, țără îndoială, ai simțit și parfumul telor din Tătărași, ai gustat și din strugurii de la Bucium și ai cunoscut-o pe prietena mea I.

Ionel Teodorescu a adus în paginile sale farmecul casei părintești unde și astăzi, ascultînd de afară, poți auzi, dacă vrei, acordurile pianului în care cînta mama sa, fiica lui Gavril Musicescu, și vocea hotărîtă a tatălui său, unul dintre maestrulii baroului leșean. A adus cu el ceva din plimbările

(Continuare în pag. a IV-a)

„La marginea Iașului”
VIOREL ALEXA
(Liceul nr. 32, București)

COLEGI DE ACUM 50 DE ANI

1. Cum și cînd ai descoperit poezia ?

— Scriam din clasa a V-a dar am început să public prin clasa a VII-a de liceu, poezii umoristice. Am scos și o revistă satirică. Se cheama „Ignorența”. Așa, cu „e”! Mai tîrziu, publicam poezii în programul Teatrului Național din Iași.

2. Aveți vreo amîn-

tăran. Am onestitatea primară a celui care nu vrea să păcălească pe nimeni.

5. Dacă ai fi invitat să stabiliți o formulă a ciclului veșnicei tinereti, ai include în ea și poezia ?

— Nu, fiindcă poezia vine dintr-o mare tristețe. Poezia veselă nu e poezie...

INTERVIU FULGER cu poetul DEMOSTENE BOTEZ

tire a fostului licean din Iași, legată eventual și de literatură ?

— În școală, se scria puțin, dar se citea mult. Liceul Internat avea o bibliotecă mare, condusă de cinci elevi din ultimele clase, aleși de colegi. Mie îmi plăcea foarte mult Maupasant, dar biblioteca nu-l avea, iar cei cinci refuzau să-l procure. I-am amenințat că la alegerile viitoare „îi trîntesc”. Și atunci am scos, cu intenții electorale, „Ignorența”. Cei cinci au căzut la alegeri...

3. În ce vă privește, a avut poezia de învins alte pasiuni ?

— În liceu, am ieșit primul și m-am înscris la drept și filozofie. Aici, decanul, D. Gusti, mi-a dat în grije biblioteca. După o prelegere a celui mai bun student, informată, dar confuză, am început să mă plimb prin Copou și să mă întreb ce-i de făcut. Mi-am dat seama că nu aș vrea niciodată să vorbesc așa cum a vorbit el, că nu e idealul meu. Și n-am mai devenit filozof...

4. Cum v-ați caracterizat ?

— Mă consider un scriitor

„Strengarul”

„Primăvara”

Desene de :

DOINA IGNEA

(Liceul nr. 2, Iași)

6. Și acum, v-am solicitat câteva cuvinte pentru cei la care v-ați gândit, poate, cînd scriați: „E visul meu și-n poezia ta”, la tinerii poeți-elevi.

— Tinerii poeți-elevi să continue a scrie numai dacă simt că nu pot să nu scrie. Nu cumva să scrie pentru ca să se convingă ei singuri că pot... Dacă scriu, să fie

consecvenți cu ei înșiși, să nu aleagă diferite formule de expresie, cum aleg la cofetărie prăjiturile. Să nu scrie decât dacă au de spus ceva care corespunde esenței lor sufletești sau atunci cînd caută un răspuns la problemele la care niciodată nu se poate da unul. Să știe că e mult mai mare fericirea să citești o carte bună, decât să scrii o poezie proastă.

ADRIANA STOICHIȚOIU

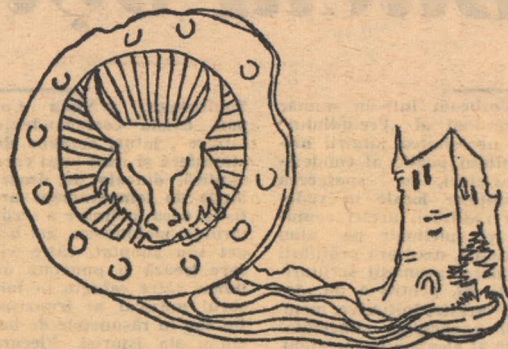
(Liceul „M. Basarab”, București“)

COPAC

In copacul meu Manole zidește o Ană, și Ana nu plînge — nu țipă, nu blestemă, ci-mi crește ca un foc de primăvară în sînge.

Curcurele din interior nu au somn, ades îmi țignesc pe piept, să respire... In scoarța mea, cer străvezii de domn. Ana mi-e mînăstire cu turlă subțire.

VASILE MIHĂESCU
(Liceul nr. 1, Iași)

IN UNȚĂ ÎN ȚARA MOLDOVEI

Uneori dar numai
Cînd plutașii
Schiază spre copilăria lor,
Numai atunci
Nunțile din Țara Moldovei
Sînt jocuri cioplite
După somnul bărbaților.

Atunci și nu la alte fintini
Se pictează merele
După inima fetelor
Ieșite din iarnă
Cu obraji pețiți
De atîtea îmbrățișări.
De cu seară,
Se îmbracă duhul
Cu orațiile vulpilor.
Toți veliții vinători
String metafore
În ulcelele de lut domnesc.

Și cumpenele urcă
Zestrea în Carul Mare...
Dar numai atunci
Cînd toamna a spart
Echilibrul în păsări,
Nunțile din Țara Moldovei
Curg în Toma Alimos
Și în casele acestui pămînt.

FLORIN ALCAZ
(Liceul „Petru Rareș”,
Piatra Neamț)

RĂDĂCINILE ZBORULUI

Am frînt pe genunchi dimineața
Ca să-i găsesc miezul ascuns
Și-atunci la ureche mi-a ajuns
Glasul mioriței năzdrăvane,
Plinsetul din zid al Anei.
Iar în pumni stringeam
Bucăți din aripa lui Manole,
Crescînd, parcă, din brațele mele.
Astăzi zbor.

GENEZĂ

Din izvoarele luminii-n prima zi,
Prometeu a desprins o suviță de iubire.
Pe pămînt, focul ei s-a numit viață.
Iar flacăra ei cea mai pură,
Om.

ZEIȚĂ

Apăr focul sacru al singurătății,
Fiindcă vreau să ridic un templu oamenilor.
Dacă n-aș fi vestala acestei zeițe,
Iubindu-i prea mult,
Le-aș dăruit marmura.
Și templul ar muri în frînturi de iubire.

DANIELA POPESCU
(Liceul nr. 4, Iași)

„SPIRITUL CRITIC”

„Ulita moldovenească”
SMARANDA CAZAN
(Liceul „Dr. Petru Groza”,
București)

Un scriitor afirmă într-o revistă că poezia lui Nicolae Labiș nu are valoare. Labiș — frondeurul, Labiș — rimbaldianul, Puck năzdrăvan, dansator printre sentimente în sfăcări — cel din amintirile mărturisite ale colegilor de generație — citește și ridică din umeri cu nepăsare. De fapt, Nicolae Labiș, poetul, ar fi fost zguduit. Respectul profund față de critica literară ca modalitate estetică și etică — și față de misiunea criticului literar — era una dintre trăsăturile cele mai puternice (și dintre cele mai surprinzătoare, pentru cei care nu-l înțelegeau) ale personalității omului tânăr și dăruit.

Fără îndoială, Nicolae Labiș cobora — cu acea căciulă ciobănească, roasă pînă la piele de cînd se rostogolește prin articolele binevoitoare — din munții Moldovei. Dar în trecere spre București se oprise îndelung cu capul descoperit, în bibliotecile din Iași. Era Iașul riguros și delicat, Iașul în același timp democrat și exclusivist, raționalist și fantasmatic, Iașul lui Garabă Ibrăileanu și al „spiritului critic”. L-am cunoscut în curtea batjocoritelor (pe nedrept) Școli de literatură, critic literar activ, citind cul voia să-l asculte versuri dintr-o lungă și științifico-parodică („Balada vinzătorilor de mărunțișuri”) la adresa poeziei joase a faptului concret, a prigr sollicitată de publicațiile momentului literar. „La pantof șiretul mi-a pleznit!” se lamenta parodistul.

Florin Mugur

Își făcuse, cîteva luni mai urziu, o bibliotecă serioasă în care predominau, lângă volumele de poezie, cărțile de critică literară. Lungi dumineci de iarnă cu viscol (1953) îl găseau într-unul din dormitoare școlii. Împreună cu prietenul lui cel mai apropiat, criticul literar Lucian Raicu, citind cu glas tare (și găsind în rostire, cu precizie de intelectual rațional,

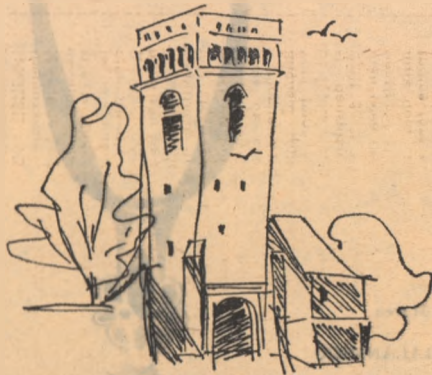
gur de lipsă de intelectualitate, dacă nu de prostie. Poetul vedea în critică nu un simplu ajutor devotat al „creatorului”, ci o personalitate nobilă, dăruită luptei pentru adevăr, aproape un sfânt. În concepția lui, criticul seosește atunci cînd la capătul răsăturilor de trudă întunecată strălucește opera. Se apleacă peste Cartea lui Iov și cartea asvirile sfăcări. Iar criticul pleacă în lume să propovăduiască adevărul, cu fața arsă, cu părul curgîndu-i ca o cenușă subțire pe față. El înțelege opera creatorului, o explică, înfățișîndu-i și limitele, răs-pîndeste adevărurile ei, e gata să moară pentru credința sa. El e convins că adevărații creatori sînt puțini și spune celor falși nu. În liniște. Fără să ridice piatra. Dar mai ales, el spune da. Cu bucurie. Cu inteligență. Creatorul poate să și glumească din cînd în cînd: el poate concepe, să zicem, Struțocămila. Dar sfîntii neșeroși nu sînt de conceput.

Nu puțin rău i-a făcut lui N. Labiș înțelegerea simplistă care a absolutizat cu simpatie latura adolescentină și agreabilă a poeziei lui, neglijîndu-i tocmai pe tînărul intelectual „nărvit la idee”. Am senzația că influența lui Labiș a dat roade într-o direcție mai puțin vizibilă pe linia poeziei de meditație, care se poate recunoaște în creația multor poeți tineri. Între altele, și în versurile adolescenților înzestrați al Iașului de azi.

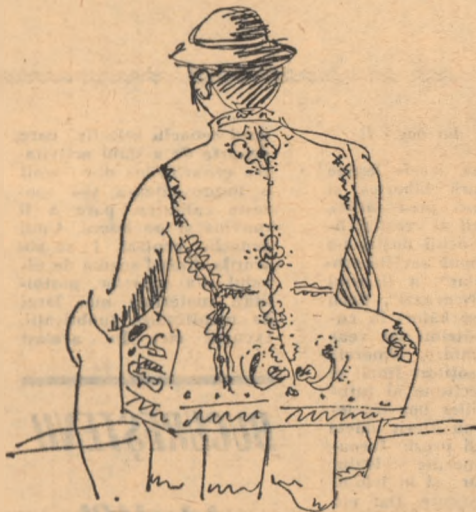

nat, intonația justă) captoarele întregi din grandioasa „istorie a literaturii” de George Călinescu sau din antologiile de literatură critică franceză alcătuite de Pompiliu Constantinescu, cărți extrem de rare și ocolite cu grijă de unii dintre mentorii critici ai epocii.

Vechile și atît de statornicele vrăjmășii ale „creatorilor” față de „critici”, transformate din cînd în cînd într-o modă stupidă și surzătoare, le observa cu o privire sceptică. Disprețul față de criticul „muscă la arat” mărturisit cu fanfaronadă belcoasă de către poeți prea tineri, i se părea un semn și

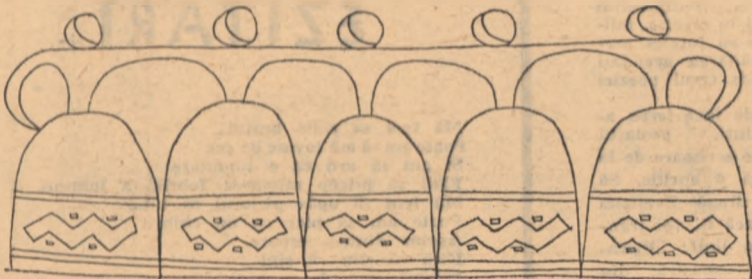

„Turnul Golia”

„Moldovean”

Desene de:
LIVIU DUMITRIU
(Liceul „D. Cantemir”,
București)

„Dans moldovenesc”

ALEXA VIOREL
(Liceul nr. 32, București)

Căutam mai presus de orice primăvara; primăvara timpurie și exaltată pînă la mugurii — vis, primăvara înedită, o primăvară de răspuns.

Trebuia să fie acolo, ori-cum, fiindcă eu eram acolo. Și eram singur, nu se putea altfel, pentru că doream primăvara într-un fel domol, între genarii-as-

ÎNTÎLNIREA

bori, genarii-duh, în dreptul cărora mă odihneam din nou, cu calul-zefir în brațe, în brațele goale...

Așteptam oamenii.

Niciodată n-am așteptat oamenii, pe care vroiam să-i iau cu mine în primăvară, cu atîtea brațe întinse, pline de zefir...

Mi-au legat o primăvară de suflet, cu joacă și stîrne, simplu și sincer.

TIBERIU MIHAIL
(Liceul „Dimitrie Cantemir”,
București)

3 CÎNTECE DIN IAȘI

Fragment

Vîn la rînd
Zilele anului
Cînd
Căi pasc
Și sînt potcoviți
Pentru alte drumuri,
Vîn la rînd
Zilele celor cuminți...
Și coboară din fiecare descălecat,
Un bărbat.
Și se tulbură din fiecare ingenunchiat
Un izvor...

Despre moartea albului

El vrea casă
Cu ziduri albe,
Cu ferestre albe,
Poate așa

Alb
În lume-o să iasă.

Și adună
Pietrele
Și începe să le spele
Și le lîpsește
Unele
De altele
Și le vopsește...

Albul din cutia cu acuarele
Se isprăvește —
Și-n zori
Palmele sînt roșii,
Vînete,
Negre,
Murdărite de culori,
Și pietrele sînt tot cenușii.

Albul, după o noapte muri.

Despre pedeapsă

Mîinile cu care ia,
Mîinile cu care fură

Or să ardă,
N-or să mai poarte bardă
Și mîjloc
Și cîntec de plecare
Și zăbavă
De stingere,
De luminare.

Mîinile
Or să ardă
De la degete
Și pînă la umăr,
La fel ca mîngîierea
De la unghii și pînă
La umăr.

Și la sfîrșit
Se vor face cenușă
Umerii rămași
Fără degete
Care să-i fure.

DOINA URICARU
(Liceul nr. 32, București)

de peste hotare

Vietnam: • Bombardamente americane la nord de paralela 20 • Președintele Johnson a sosit la Honolulu

HANOI 16 (Agerpres). — Agenția V.N.A. transmite că la 16 aprilie unități ale apărării anti-aeriene a R.D. Vietnam au doborât deasupra orașului Haifong un avion american care pătrunsesse în spațiul aerian al R.D. Vietnam, cu mult la nord de paralela 20. Potrivit unor date suplimentare, la 15 aprilie au fost doborâte alte patru avioane americane care violaseră spațiul aerian al R.D. Vietnam. Astfel, numărul total al avioanelor americane doborâte deasupra teritoriului R.D. Vietnam se ridică la 2 838.

Președintele S.U.A., Lyndon Johnson, a sosit la Honolulu (Hawaii), unde a conferit în cursul zilei de marți cu comandanții mi-

litar americani din zona Oceanului Pacific în legătură cu războiul din Vietnam. El urmează să aibă miercuri o întrevedere cu președintele sud-corean, Pak Cihan Hui, principalul aliat al Statelor Unite în războiul din Vietnam, care a trimis în această țară 50 000 de militari sud-coreeni. După cum relatează agenția U.P.I., atât pe aeroportul din Honolulu, cât și la palatul Iolani, unde Johnson a rostit o cuvântare, au fost prezente grupuri de manifestanți care au protestat împotriva intervenției americane în Vietnam.

Potrivit agenției U.P.I., scopul convorbirilor pe care le va avea Johnson în Honolulu este de „a asigura menținerea forței militare a S.U.A. în Vietnam”.

VA CANDIDA HUMPHREY?

Incertitudinile campaniei electorale din S. U. A.

Campania electorală din S.U.A. cunoaște, zilele acestea, un moment de incertitudine legat de așteptarea confirmării — sau ceea ce este considerat mai puțin probabil — înfrângerii șefilor privind intrarea vicepreședintelui Hubert Humphrey în lupta pentru obținerea candidaturii democratice la președinție.

Pentru moment, atât Robert Kennedy cât și McCarthy își așteaptă cuvântările asupra situației cetățenilor de culoare, oferind diferite „soluții”.

Un ultim sondaj al opiniei publice arată că, pe plan național, senatorul Robert Kennedy rămâne cel mai bine situat, în raport cu Eugene McCarthy și cu vicepreședintele Hubert Humphrey. Într-un ultim sondaj se arată că Robert Kennedy a obținut 35 la sută din voturile democratilor participanți la sondaj, față de 31 la sută totalitate de Humphrey și 21 la sută de McCarthy. Dar, menționând agenția France Presse, numărul celor nedeciziți rămâne mare, și vicepreședintele ar putea profita de sprijinul de care se bucură din partea centralei sindicale americane A.F.L.-C.I.O.

Acastă incertitudine este confirmată și de declarația publicată în închiderea întrunirii a 17 guvernatori democrați, care s-a desfășurat cu ușile închise la St. Louis, Missouri. Potrivit comunicatului, majoritatea guvernatorilor participanți nu sînt încă pregătiți să-și dea sprijinul vreunui pretendent la candidatură.

„Somaj cu grele consecințe”

Un articol din ziarul Le Figaro

Presa franceză continuă să se ocupe de problema somajului în rândurile tineretului, problema considerată deosebit de gravă.

Cu ceva timp în urmă am informat pe cititorii noștri cu privire la unul din articolele pe această temă apărut în „Le Figaro Littéraire”, săptămînalul literar al ziarului „LE FIGARO”. Zilele trecute acest ziar publică un nou articol consacrat somajului în rândurile tineretului. „Nu propunem — scrie LE FIGARO — să redeschidem periodic dosarul unei probleme de interes național, întrucît se referă în mod special la tînăra generație care reprezintă viitorul țării”.

Potrivit articolului, în Franța există aproximativ 200 000 de tineri șomeri, înregistrați ca atare și vreo 700 000 de tineri „fără ocupație” pe care statisticile oficiale îi înregistrează ca „inactivi”, dar care sînt de fapt, tot șomeri. Se apreciază că 25 la sută din tinerii așți de muncă nu-și pot găsi de lucru. Așa, de pildă, în bazinul Longwy din 4 000 de tineri 1 000 sînt șomeri. Această proporție „se întindește în cea mai mare parte a regiunilor”. Iată unele declarații făcute de tineri corespondenților ziarului: „Am obținut diploma de strungar în iunie anul trecut. Pe urmă am început să-mi caut un post. După mai multe săptămîni de cercetări am găsit un loc de vânzător de cărbune la domiciliu. Dar și pe acesta l-am pierdut destul de repede. De atunci n-am mai găsit nimic” (Franțoiș, 17 ani); „Am obținut cu succes diploma de strungar în lemn anul trecut. Dar pînă acum n-am găsit de lucru. Școala care ne-a pregătit nu ne asigură nici un dezbuteu” (Claude, 16 ani). Astfel, arată ziarul, „la mai puțin de 20 de ani tinerii cunosc angoasa, uneori chiar disperarea...”

Alături de cei care nu găsesc de lucru după terminarea pregătirii profesionale, există foarte mulți care și-au pierdut posturile ca urmare a concurenței sau concentrării. Și odată ajunși șomeri, „cei mai mulți dintre ei rămîn în această situație”. Unii încearcă să se reabiliteze, astfel că destul de des poți vedea „mecanici învîșnîți să bată la mașină și funcționari studînd structura motoarelor”. Ofertele de servicii sînt urmărîte cu mare atenție; mulți tineri fac coadă la ghișeurile de ziare pentru a afla printr-o primă dată posturi sînt libere în ziua aceea. Cu toate acestea, în ultimele 12 luni numărul cererilor de lucru nesatisfăcătoare a crescut cu 24 la sută pentru tinerii sub 18 ani și cu 64 la sută pentru cei între 18 și 24 de ani.

LE FIGARO e de părere că față de situația actuală a șomajului în rândurile tineretului, semnalul de alarmă trebuie tras cu putere „cu atât mai mult cu cît amplasarea acestui fenomen a fost mult timp subestimată”. Dacă nu se vor lua măsuri, șomajul juvenil „riscă să alungească miine toate nemulțumirile și toate revoltele”.

În toată această anunțată

Încheierea vizitei delegației M.A.N. în Iugoslavia

BELGRAD 16 Corespondenții Skupștinei federale privind organizarea și funcționarea adunărilor reprezentative din cele două țări s-a realizat o identitate de vederi exprimîndu-se convingerea comună că parlamentele pot să aducă o reală contribuție la consolidarea securității europene, la îmbunătățirea climatului internațional, la sporierea încrederii, înțelegerii și colaborării dintre toate popoarele, la asigurarea păcii la lume.

Delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, condusă de Ștefan Voitec, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Marii Adunări Naționale, care la invitația Skupștinei Federale a R. S. F. Iugoslavia, a făcut o vizită în această țară, s-a însoțit marți în Capitală.

Au fost prezenți ambasadorul Republicii Socialiste România la Belgrad, Aurel Mălnășan, și membri ai ambasadei.

Înainte de a părăsi capitala Iugoslaviei, tovarășul Ștefan Voitec a făcut reprezentanților presei o declarație în care a arătat că vizita delegației M.A.N. se înscrie pe linia ascendentă a legăturilor și colaborării frățești dintre cele două țări și popoare.

Convorbirile sincere și prietenești pe care le-am avut, atmosfera cordială și de reciprocă înțelegere în care s-au desfășurat discuțiile noastre, precum și tot ce am cunoscut și văzut în cursul acestei vizite, constituie o contribuție valoroasă la o cunoaștere mutuală, la extinderea relațiilor dintre parlamentele noastre, la dezvoltarea colaborării și întărirea tradiționalei prietenii dintre România și Iugoslavia, a spus el.

Vorbitorul a apreciat, de asemenea, că în cursul schimbului

AMINAREA CONVOR- BIRILOR DINTRE CELE DOUĂ COMUNITĂȚI CIPRIOTE

Liderul cipriot turc, Rauf Denktaş, a anunțat aminarea din motive procedurale a convorbirilor dintre reprezentanții celor două comunități cipriote care urma să înceapă săptămîna aceasta. Denktaş, care a ținut marți prima sa conferință de presă după revenirea din exil, a declarat că nu poate încă să se pronunțe asupra perspectivei acestor convorbiri. El a lăsat să se înțeleagă că manifestă multă prudență în această acțiune pentru ca negocierile preliminare, urmărind soluționarea crizei cipriote, să nu se soldeze cu un impas.

Într-o declarație făcută în cadrul postului de radio amintit, în care a reînnoit propunerea Białej de a negocia cu guvernul de la Lagos în vederea încetării ostilităților. Referindu-se la faptul că Tanzania a recunoscut Biafra ca stat independent, el a afirmat că dacă și alte țări africane ar adopta o atitudine similară, ele ar putea contribui prin aceasta la reglementarea crizei nigeriene, determinînd guvernul de la Lagos să ia la masa tratativelor împotriva cu reprezentanții Białej.

SESIUNEA UNIUNII INTERPARLA- MENTARE

Președintele Adunării Naționale a Republicii, Amadul Lamine Gueye, a deschis marți la Dakar lucrările sesiunii de primăvară a Uniunii interparlamentare, la care participă delegații din 68 de țări.

Pe ordine de zi a sesiunii figurează problema asigurării securității internaționale, problema dezarmării, a dezvoltării economiei, culturii, științei și tehnicii. Aceste probleme vor fi examinate în cadrul comisiilor specializate. Agenda sesiunii acordă o atenție deosebită situației din Orientul Apropiat și problemei legate de împiedicarea amestecului în treburile interne ale statelor, apărarea independenței și suveranității lor.

La lucrările actuale sesiunii participă și o delegație a grupului național român al Uniunii interparlamentare. Din delegație fac parte prof. dr. Tudor Drăganu, vicepreședintele al comitetului de conducere al Grupului și Constantin Paraschivescu Bălăceanu, membru al comitetului.

Acastă sesiune, care se desfășoară pentru prima dată pe continentul african, urmează să-și încheie lucrările la 21 aprilie.

În urmă cu un an și mai bine mă aflam la Santiago de Cuba. Seara, tîrziu, reîntors după o zi de documentare la motelul „Las Versalles” am văzut oameni strînsi în jurul unui televizor. Vorbea Fidel Castro la un miting al țărănilor din San Andres, un sat din provincia Pinar del Rio, provincie aflată în extremitatea occidentală a insulei. Deși mă despărțeau aproape 1.200 km de San Andres, pot spune că prin mijlocirea televizorului, am fost martorul aceluia eveniment. Eveniment, pentru că în acea seară Fidel Castro inaugura la San Andres o unitate socialistă în agricultură, o experiență cu largă consecință în viața țărănilor din acel colț al țării. Nu aș fi bănuț atînci că exact după un an voi avea prilejul să fac o vizită la San Andres.

NOTE DE DRUM

La San Andres în orele genezei

de tutun blond care-și găsește aici condiții ideale de sol și de climă. Și cam atât. Destul de puțin pentru o populație de aproximativ 600.000 de locuitori, răspîndiți pe o suprafață relativ întinsă.

Drumul spre San Andres e de un pitoresc greu de descris. Soseaua perșuște printre colina umbră de palmieri avînd în față contururile domoale ale Sierrei de los Organos (Munții Orgilor), denumiți astfel datorită, poate, coastelor calcarose sculptate în forme ciudate de vituri și plai.

La un moment dat mașina ajunge pe creasta unei coline și în fața noastră se dezvăluie imaginea San Andres-ului: construcții noi din panouri prefabricate, zugrăvite în culori pastel, armonizate cu veselia vegetală și solară a peisajului, un peisaj în care plantațiile și culturile au tras cu rigla o simetrie necunoscută pînă acum.

În urmă cu doi ani aceste locuri erau aproape inexistente, transporturile se efectuau doar cu ajutorul călilor sau al călătorilor, îmi spune Manolos Dias, președintele administrației municipale, un tînăr în vîrstă de 27 ani. Discuția noastră are loc în biblioteca internatului pentru elevi, unul din cele trei internate construite de curînd.

Astăzi, continuă tînărul „alcade” (primar), San Andres numără 1200 de familii împărțite în 23 de cooperative țărănești sprijinite de stat prin acordarea de tractoare și inginerie chimică, prin asistență tehnică și semințe de calitate superioară. De asemenea, vechile „bobios” (colibe) sînt înlocuite treptat cu locuințe noi, moderne

PAUL DIACONESCU